

[Poul H. Møller.]

frihed vi endnu har her i vort eget land, og det er netop den frihed, vi også i kristeligt folkeparti ønsker at være med til at værne om.

I kristeligt folkepartis arbejdsprogram vedrørende forsvars- og sikkerhedspolitik har vi lagt megen vægt på fredsforskning og alle fredsiniciativer, som er mulige, men i en realistisk bedømmelse af den for tiden værende meget alvorlige sikkerhedspolitiske situation har vi måttet erkende, at tiden ikke er inde til at smede sværdet om til plovjern, og derfor ser vi som den for øjeblikket eneste mulighed for at undgå en ny 9. april at bevare vort medlemskab i NATO og tage det medansvar, som heraf følger.

Formentlig grundet denne indstilling blev vi i kristeligt folkeparti også inviteret med til at drøfte den forsvarsordning, som pr. 1. april d. å. skal afløse den nugældende. Under disse forhandlinger har der været vanskeligheder af forskellig art, og jeg tænker ikke, jeg røber nogen hemmelighed, når jeg siger, at disse for en stor del skyldes forhandlerne fra det radikale venstre, som vi jo ved rent forsvarsmæssigt er meget tunge at danse med.

Vi er dog nået frem til en løsning, som langt fra er den bedste set fra vort synspunkt, men som vel var den bedst opnåelige, og som da også nu er accepteret såvel af NATO som af vort eget forsvarsråd. Nu står så kun tilbage spørgsmålet om en af forsvarsministeren skitseret klausul, som de 5 af partierne faktisk er enige om, men som regeringspartiet dog har tøvet lidt ved grundet de radikales vægning.

Om klausul blot dette, at vi finder, at den klausul, som forsvarsministeren har skitseret i notatet om forsvarsordningen, er absolut fyldestgørende, og derfor har vi ikke kunnet gå med til den genforhandlingsklausul og de tilføjelser, som det radikale venstre ønskede at få med sammen med klausulen. Vi mener, som det også klart er blevet udtrykt af flere ordførere her i dag, at forsvar er en form for ulykkesforsikring, som man må betale præmien for, og en forsikring er altid noget, som man ikke håber man nogen sinde får brug for. Men på den anden side mener vi ikke, at hvis man f. eks. i løbet af et halvt års tid finder ud af, at man skal spare 500 mill. kr. i den sociale sektor, så skal man bestemt også spare på forsvarsbudgettet; det kan ikke være det kriterium, der ligger for at bedømme et forsvarsbudget. Det primære i bedømmelsen af forsvarsbudgettets

størrelse må til enhver tid være den sikkerhedspolitiske situation. Det må være det primære, og så kommer det sekundære bagefter. Vi har gang på gang også under forhandlingerne i dette såkaldte 12 mands udvalg betonet, at vi fra kristeligt folkeparti i høj grad var interesseret i, om vi kunne finde frem til besparelser på forsvarsbudgettet, vel at mærke forsvarlige besparelser, og dem ser vi ingen mulighed for for øjeblikket netop i den alvorlige sikkerhedspolitiske situation, vi står i nu.

Vor statsminister har jo netop udtalt det meget ønskelige i, at forsvarsforliget nu bliver indgået. Det er vi meget enige med ham i, og jeg personlig kan ikke forestille mig, at et sådant flertal på 118 plus eventuelle stemmer fra andre partier her i salen ikke skulle være vægtigt nok for tilslutning til en endelig forsvarsordning. Jeg tror derfor også, at de, som står bag denne dags forespørgsel, meget snart vil kunne få et helt præcist svar fra forsvarsministeren på deres spørgsmål.

Fuglsang (DKP):

At det kan være svært og måske også gøre ondt at skulle stå og forsvare en politik, der er i så åbenbar strid med den livsopfattelse, man hævder at repræsentere, har vi netop fået et strålende eksempel på her, og så tror jeg næsten ikke, der er mere at sige til den tale, som kristeligt folkepartis repræsentant netop har holdt.

Men hvad militærpolitik angår, så betragtes den jo af mange som først og fremmest et økonomisk spørgsmål, og det gælder ikke mindst i den nuværende situation, et spørgsmål om, hvor meget vi har råd til, uden at det går ud over andre områder, også sådanne, som udover at have betydning for vores levestandard, vores sociale og kulturelle niveau, også har betydning for vore nationale selvstændighed og vor sikkerhed. Derfor søger NATO-politikerne nu, især i den udadvendte debat, at gøre den militærpolitik, der skal fastlægges i et nyt forsvarsforlig, til en strid om nogle tidsbegrænsede besparelser på nogle hundrede millioner kroner, men uden at man ønsker at røre ved den centrale politiske idé. Her er man enig om at fortsætte den NATO-politik, der nu i 28 år har været en kilde til international spænding – sådan som vi daglig kan høre og læse om det i form af hadske angreb på vore socialistiske nabolande, og som – hvad der også er meningen – har været drivkraften i en oprustning, der for